

Na óvod nekolek vět

Nekeři ledi si meslijó, že só na světě sami. Só hločni, je jich všode plno a co je néhorši, dež majó nejaké trabl, hned' za Vama letijó a svěřojó se a dělijó se o ten trabl s Vama, takže nakonec só o pulko potiži lehči, zato Ve máte plnó hlavo cezich problému. To be nemělo bet. A dež, tak be se s tém mělo chodit za psychologama. Šak ti só tof od toho, abe sme se jim svěřovale, né? Japak asi přendem k temo, že si nás kdose vebere a pere te svy strese do nás, jak otržené z řetazo ? No ale meslim, že se temo nedá dost' dobře zabránit, leda tém, že toho dotečnyho magora přetrumfnete svéma problémama. To je vezkóšeny a věřte, že on se pak hned' stahne. Sice se snaži neposlóchat, co mo říkáte a furt mele svó, ale jož to nemá takovó kadenco. To je asi jediná obrana kromě toho, že se dá aji otuct. To ale take není dobry, protože ten člověk si Vás sténě nande a pak Vám te svy hefte strči s dvojnásobném požetkem. No ja, ale co včel? Každé si muže říkat, co chce a e dež třeba te Vaše trable só daleko horši, on to podá tak, že je nakonec ten névětši chodák. A přetem je jedna kategorie ledi, keři majó svéch starosti moc a moc, možná vic, než si omime představit, a přece je nedovedó prosadit, jenom proto, že eště nemajó ten dar věřečnosti, a nebo ani netošijó, že be je mohle nahlas ventilovat. To só děcka. Vite, já so poměrně čerstvém dědečkem – ke dnešnimo dño je to akorát dvě leta, co mám krásnyho, zdravnyho a ohromně bestryho vnóčka, kerymo sem sám vebral mino, aniž bech se já keholiv ptal a aniž be se nekdo ptal mě. Prostě sem to mladém oznámil a tak trocho fanfarónske sem čekal, co bode. Ešle to fakt bode klok, až se narodi a ešle mo to mino doopravde dajó. A představte si, bel to klok a dale! Jož v tento moment sem poverustl o pul metra, protože sem mohl říkat, že sem jim to předpověděl a dělal sem pěknnyho machra. Ani

© Text Petr Linduška

© Ilustrace Pavla Bašťanová

ISBN

nikeho nenapadlo, že možnosti tipování pohlavi só celkem omezeny na dvě možnosti a mně to prostě jenom vešlo. Debe to bela holčička, bel bech jistě take hrdé a akorát be se mně rodina maximálně vesmála, že si hrajo na věštca, ale takle to dopadlo ideálně. Hned sem se do vnóčka zamiloval a věřte nebo né, zvlášť Ve, keři to eště neznáte, muj ževot dostal inó dimenzo a já sem doševně hodně pookřil. No a dež k nám včel jednú za čas dcera s vnóčkem přejede, snažim se mo co névic věnovat, abe věděl, že děda je to pro něho. A on to poznal jož dávno a máme spolo moc hezké vztah, keré je vzájemné. A tak sem třeba zjistil, že takovy miminko, e dež se s něm nedá pořádně domlovit, má svy starosti. A čím vic roste, tím je tech starosti vic. To je ale normální. Deť si ovědomte, kolek jich máme me, keři jož cose máme za sobó. Trófám si říct, že vic a vic, a čím vic problému veřešime, tím vic jich přebede. A miminko nebo malyho prcka, keři je eště nedovedó ventilovat, jakse automaticke odsóváme do pozadi. Jakypak to děcko muže mět trable? Šak najest dostane, napit take, plinka se mo dá čestá, dež jo pokaká, spat muže dvanást hodin, tak co ? Váženi, a co třeba takovy bolesti? Dež Vás neco boli, ve dete, otevřete šuple a vezmete si prášek na to nebo na neco inyho. Ve jož vite, od čeho máte bolest. Dež ale začne ditě bolet břóšek, nemosijó to bet jenom zaraženy prdike. Muže to bet cokoliv inyho, ale děcko Vám nepovi, že ho to boli o žalódku nebo o slepáko. Prostě ho boli břoch! Nebo zobe! Ste tak dobři, že dež v noce mimčo řve jak natrženy, až modrá, že poznáte, že je to od toho, jak mo roste zóbek? Já teda né. Já stano a dochlám mo břoch, pak ho chovám a chlácholim, protože nevim, že to te zobe. Až ráno si MOŽNÁ všimno, že má naběhly dásně!

No, já tím jenom chco říct, že be mohlo bet třeba zajimavy, co si takovy děcko mesli. Tož sem teda sedl ke kompjutro a zkosel se

do toho prcka vžet. Zjistil sem, že to zas není taková sranda a moje knížke be měle bet vesely. Tak sem to trošinko překopal a vésledek Vám předkládám. Je tam hodně věci z myho ževota, vlastně většena, a je to všecko podle skotečných zážetku a příhod. Jenom občas sem mosel změnit fakta tak, abe mně pasovale do příběho, takže Ve, keři mě znáte, mužete namitat, že to belo trocho ináč. Máte recht, ale omělecká licence má přednosť. K mé hanáčtěně mosim znovo dodat, že je moja, litovelsko – kovářovská a neklade si za ukol bet tó echt pravó. Ona totiž ta pravá hanáčtěna je e ta Vaša, ať jož ste od nás nebo z Prostijovska, Veškovska, če Konicka nebo snad e z Nenakonicka. Take se předem omlóvám leďum, keři se v mé knížce poznajó. Nekerém sem mosel změnit mina, ale tech moc není. Jenom sem nechtěl, abe si je po přečteňó brale nejaci repáci zbetečně do hobe. Prostě, ja se piše: „Opozorňojo, že všecke místa a osobe v knížce ovedeny só pravy a jejich podoba s leďma, keréch se to téká, vubec není náhodná.“

Ať jož je to jak chce, vemte, prosim Vás na vědomi, že prvořady je to, abeste se o toho čteňó aspoň trocho pobavile. A dež se Vám to bode lébit, mužete mně to klidně povědět.

Petr Linduška.

Deň prvni / Tož so tade

Uáááááá!!! Co mě táháš? Nechte mě spat! Co Vám to najedno přeletělo přes nos, sakra? Já si v klido plavo o matke v břicho, pococávám popiškem jakóse mňamko a naráz, jak debe nekdo spláchl záchod, všechna voda venko a já so na socho! A hned všode řevo a skákání, to se na to veprdno, takle sem si svy rany dětstvi nepředstavoval. Člověka nenechajó ani odpočenót po náročnym obědě a furt za něm cose strkajó. Vepadá to jak chobotnica nebo co. Marjapanno, jož mě to chetá a táhá kdese ven! Rád bech to hřebl, ale nende to, néni čém, zobe sem zatím nepotřeboval. Ach bože, co se mnó bode, ešle mě mama nezachráni! Kuck, kuck, deť so čehose plné! Málem sem se odošel! Kurňa, déte pryč to šňuro z myho krko, nebo Vám zmodrám a budete to mět! Sláva, jož to kehose napadlo. Kuk! To je najedno světla, zhasnite to, skoro sem oslep! Au! To řeže, a eště mě mlaťe po prdelce, no to je pěkný. To je převitání jak z hororo. Uáááááááá!!! Já Vám dám, včel bodo ječet jak na lese, až mě mama zachráni, šak toť nekde přece mosi bet! A je toť! Honem mně dé mličěnka, ať se trocho spamatojo z teho novyho prostřed'ó. Ani nebodo otvirat oče, abech neviděl to hruzo okolo sebe. No nic, napijo se a zalezó zasé zpátky, šak na to chvilo teho stačelo. Uáááááááá!!! To se mně chce spat! Tož dobró...

Za pár hodin.

Dež sem se zbodil, jož mě všechno nebolelo. Akorát popišek mě trošinko pálel od jakése paplanine. Meslim, že to bily, co mně na ně cose dávalo, říkalo cose o dezinfekce, ale možná se pleto, možná to belo iny slovo, já si nemužo pamatovat všechno, to oznáte, šak so ešte

malé. A tož sem se na chvilenko odvažel pootevřit oče. Napřed jedno, tak trocho tajně, abe mě nikdo neviděl. Mžórám po okoli a snažim se rozpoznat, kde so a co tam chco. No, řekno Vám, nic vábného to není. Všode všecko bily, jak ve špitále. Do prčic, že já so ve špitále ? No ale co bech tam dělal? Deť si celé ževot dávám majzla, abe se mně nic nestalo, tož proč bech měl bet zrovinka tam...? Odvažojo se pohnót hlavó, abech zjistil, co všecko je okolo. Ale je to práca jak hrom. Mám to svó hlávko jakóse těžkó.

A jož vim. Ono se neco moselo stat té mé mamě. Leži v lužko a divá se na mě. „Zdar, máti!“ chce se mně zakřečet, ale namisto teho ze mě vende jakyse mňóknóti. Ale mama mě oslešela a směje se na mě. Tož to so rád, že mě rozomi. Šak take kdo jož be mně měl pochopit, dež né vlastní rodina, no né? Bere mě do rok a dává mě pit. Fajn! Jož vim, že stači pořádně zamňókat a dajó Vám najest. Super! Zjišfojo, že se eště furt mám čemo očet. Dovčelko mně decky stačelo, že sem se po jidle obrátil na drohé bok a zalomil sem to. Ale včel jož né. Měl sem eště trocho mlika na bradě a jož se mnó matka třepe, abech pré si grgl. Tož je to možny? Copak vim, co to je? Teda so na světě chvilko, ale jož mě to toť trocho štve. Já rád každymo vehovim, ale dež se po mně cose chce, mosi se mně říct, jak to asi mám odělat. No ale jak tak o tem dumám, sleším, jak maminka povídá: „No te seš ale šikulinek.“ Tož to sem si asi doopravde poprvni v ževotě řehl. Ešle to je to, co meslim, tož to zas není taková práca, abe Vás za to mosel každé chválet, to de prakticke samo. A k temo se Vám náramně v bročho olevi. Odělal sem to mamince pro radost eště jednú a předal k temo hlt natráveného mlika. Nepřéte si slešet to chválo, dež se plinkó otírala. To so teda div ževé, že se z takových kravin dělajó takovy ciráte. No nic, příště předám možná nejaké další prvek, ať majó radost. Za grgáni veselěši!

Nebodete mně to věřet, ale za to chvilko so stáhané jak pivovarská kobela. Jož zas se mně klišijó oče. Bodo pokračovat zasé zétra...

Deň drohé / Boli mě břoch

Jak sem slébil, ve svém deničko pokračojo dnes. Bel sem fakticke hrozně onavené po všeckých tech procedurách, kery mě včera a vlastně e dneská čekale. Omlóvám se take, že se Vám svěřojo až kvičeró, ale celé deň po mně nic nebelo. Ešle sem tech pár hltu mlíka spořádal moc rychle, nebo co, zkrátka, od Božihó rána mě okrotně bolet břoch. Jak se maminka bavila s tím bílém tvorem, co mo říkala pane dochtore, tak sem verozomněl, že o chlapečku se to stává, že se naperó přes moc a pak to nende strávit tak rychle. Pak pře je bolivájó břóške. Ledi, a já sem měl svó první masáž! Dobry! Bel sem na chvílko dost spokojené, dež mě te roke dochlale, náramně se mě olevalo. A maminka e to bily panedochtore měle ohromnó radost, dež sem si s choťó zasé grgl. Ale tentokrát sem to nejak neprohнал krkem, ale spodkem. No, ale trvalo to pul dňa, to boleni. Dost sem si vetrpěl a mosim mamó trocho pokárat, abe jedla neco levkyho, protože já to pak pijo. S tvarglema a s hrachovó kašó mosi načas přestat, néso zvědavé na to, abech bel každé deň z teho boleni jak lazár.

Ja! Mám ohromně zajimavy zjištění! So klok!

Co se smějete, Ve ste to věděle? Já ne-e. Ale odpoledne sme měle návštěvo. No – návštěvo. Tata přejel. Poslal mamě na cimro nejaky kvitko, ale sám stál dule pod oknem porodnice a přes okno si spolo vekládale. No a mama na něho řvala, že so klok jak bok. Tož od té dobe to mám potvrzeny. Nechápo teda, proč tatik mosel stát venko, a proč ho nepostile dovnitřko. Ale přečétám to době. Máme rok devatenást set šedesát jedna a to vite, medecina eště néni na takové úrovni, abesme si mohle dovolet infekco nebo iné sajrajt. No, nevadi, šak meslim nebodem v tem špitále do smrti. Mám takovy tošeni, že za pár dni pojedem dom. Dost se těšim, až bodo větši. Seznámil sem

se toť s pár kojencama a slébile sme si, že až to bude možny, slezem se o nekeryho doma a pokecáme. To bude dobry, protože to jož bodeme omět mlovit pořádně a bodem si tém pádem e rozomět. Takle je to na cimře samo gegláni a mňókáni a chrčeni a vrčeni, jeden abe si na to kópil slovník nebo najal tlomočnika.

Ach ja, tak já mám e tato. So temo rád, protože mám tém pádem jistoto, že sem se narodil do pořádné rodine. No né – nemosite se smát, to néni pokaždy! Nekery děcka v porodnice takovy štěstí nemajó. Só tam e polovični serotecci. Te pak čeká cely mládi otrpeni. To nemám ze své hlave, ale zaslechl sem náhodó pře krmeňó takové rozhovor maměných spolurodiček. Moc sem temo nerozoměl, asi so na takovy plke fakt eště malé, ale toto sem si zapamatoval. A take to, jak keráse ta iná maminka říkala té mé o té třeti, kerá tam zrovna nebela, že to děcko bude očeněné chodáček!

Mohl to bet hodně zajímavé a plodné rozhovor a mohl sem se dozvědět vic, ale ta pani se vrátila ze záchoda a tak to rychlo otle.

Ja – to eště mosim říct: Nemám rád pomeranče. Né, že bech bel mlsné, sřápo prakticke všeccko, co se v mliko proměni, ale jižni ovoce mně odělalo popinke po celym těle. A to na ně pré tatinek vestál fronto tak dlóhó, že si mosel vzit dva dni dovolenó. Natřele mě jakóse mastičkó, z keré bele všeci nadšeni jak hrom, ale mně teda dost smrděla. Ale popinke do rána zmizle. Pámbu zaplat!

Tož dva dni mám skoro za sebó a néni to tak špatny. Dófám, ale že se to bude jenom zlepšovat. Mám toho žvatláni a gegláni na mó osobo plny kecke.

Deň třeti / Kdo bel, sakra, Gagarin

Dobry odpoledne. Tak so zasé toť. Meslim, že se začénám rozpadat. Óplně sem se zhrozil, dež se to stalo. Nevim, co si o tem mám meslet, mám hrozné strach, že brzo omřo. A to sem si prakticke eště nic neožel. Dopolodne, chvilenko po krmeňó, mě maminka položela na záda a rozbalela plinke. Nic neřekla, jenom se osmivala, ale já toším, že je se mnó zle. V plince našla to, co tam ze mě ráno vepadlo. Věděl sem o tem, brečel sem, jak se dalo, ale nikdo mě nic nebel schopné vesvětlet. Akorát to plinko vzala, ten kósek myho já vesepala do záchoda a zbetek vhodila do kybla s ostatnima plinkama. Pak mně omévala zadek a natřela jakymse voňavym gaistem. Já si meslim, že se bála toho bilyho pane dochtore, že be jo zasé zdrbal, že neco dělá špatně, tak mo o tem ani neřekla. Přetem nikdo – doopravde nikdo se nezajimá, co na to já!!! Do jakyho světa sem se to narodil? Zjistil sem, že dež spim, odnášijó mě kdese inde, já sem se jim totiž na chvilčko zbudil a takovy to modrobily – sestři temo všeci říkajó – povídá mamě, že ať pré si chvilko odpočene a spi. No promiňte, to meslele, že já maminko tak hrozně otáhám? Sakra, deť so malé! Co be moSele vekládat o takovym tatovi? Ten je o moc větší a dež mo matka říkala, že je jak děcko, vubec onavená nebela! Já bech bel dost rád, debe se ze mě přestal dělat blbeček a na rovinko se mně řeklo, co se děje. Třeba s tó žlotó hmotó, co ze mě ráno vepadla. Nejistota a pořáď jenom nejistota. Néni to dobry. Až bodo omět mlovit, řekno jim to na rovino: „Buď mně bodete informovat nebo mě zkrátka strčte tam, odkud' ste mě vetahle. Já sem se o svět neprosel, mně tam belo dobře a nic ze mě nevepadávalo!“ Ja, takle jim to klidně povim, ať majó zlost.

Další neznámá mě překvapila po poledňo na kojeňáko. Tak říkáme s dalšima klukama a holkama z porodnice té cimřeče, kde nás

odkládají, aby si mohly matce kdovíproč odpočinout. Keráse holčička – meslim Mařenka – zageglala, že sme měle přé smolo, že sme se narodile štvrt' roko po Gagarinovi. A že sme tém pádem přešle o světové senzaco. Chápete to? Já nevim, že ti naši nemají kósek sódnosti a sóceto s miminama. Deť me sme novinek chtivi jak slipka floso! Japak k temo ale přendem, že celičké svět slavi jakyhose Gagarina a nás porodijó až tři měsice po tem.

Dež to to děvčátko vekládalo, napřed' sem bel jenom našťvané, že sem o to slávo přešil, ale pak si povídám: „Hergot, deť já vlastně ani nevim, na co mám bet našťvané! Copak vim, kdo nebo co to vubec ten Gagarin je? Ešle si to třeba Maruška nevemeslela!“ Pak mně docvaklo, že to mosela také slešet od mamine. Bať že ja! Určitě si matke na cimře vekládale, jak to s tém Gagarinem je. A Maruška, protože je prdola, si to vesvětlela ináč. Rozhodl sem se, že se na to mame, jak mě k ni dovezóz, zeptám, o co vlastně de. Take sem to hned' odělal. Ale co meslite? Fakt – nélepše se na to veprdnót, ledi Vám v temto věko prostě nerozomijó. Matka se na mě akorát ščořela a šošlala, jaké so šekovné a jak sem se zasé pěkně vekakal. Dež mě to opakovala asi pošťvrtý, ovědomil sem si, že mně néni žádná pomoce, že omřo hlópé, protože ze mě zas kósek vepadl.

Deň štvrté / Debatni króžek

Nechco nic říkat, ale ešle brzo nepojedem dom, tak se toť zcvokno. Je to kolotoč furt dokola a pořáď to samy. Od rána jenom krmeni, grgáni, přebalování, spani, krmeni, přebalování a tak celé Boží deň. A mezevá tém gegláni, žochláni, masáže břocha, šošláni a tak pořáď dokola. Jož mě to šťve, rád bech si vzal dovolenó, ale není mně to přáno. Dež nespim, do z rok do rok a mosim všecke te kede poslóchat, až mě de hlavička okolo. Řekno Vám, mládi je dost drsny a nebet teho, že so občas odkládáné k ostatnim kojencum, mosel bech se za pár dni zbláznit. Aspoň, že te děcka só rozomny a celkem slošně pokecáme o svých starostich. Dá to nekde docha, abeste jim rozoměle, ale nakonec si to aji přeložite. Tak sme konečně take veřešele teho Gagarina.

Já sem to debat to začal a cely to probihalo na névěšši úrovni. Pro nezasvěceného člověka to mohlo znět asi takle: „Bleblebeleble, blablablaba, mňau, mňau, glglglgl, žgrhl, žbrbl“ a podobně. Ale me sme si na svy hatmatilke pěkně zvekle a ta debata probihala asi tak:

Já: „Děcka, já meslim, že besme měle zapátat, co je ten Gagarin. Mně to nedá spat, so z teho nervés.“

Maruška: „No, já sem si přčo nedělala, babe si to vekládale pře kojeni, akorát, že sem bela dost ospalá, tak mně mohlo neco otuct.“

Pepiček: „Ale to tě nikdo neveččtá, že né, kloci? Ale možná, že bech neco věděl.“

Kobiček: „Určitě od dochtora, né? Ta tvoja mama je s něm jedna roka. Hehehe, meslim hledá pro tebe tatička.“

Pepiček: „Nezávid, lepší dochtor, než ten váš obžungr. Dež se bel včera podivat, jak vepadáš, stál dule pod oknem, ale te vépare bele citět až na cimro.“

